

Obrněná divise v útoku

Každého válečného úspěchu v historii bylo dosaženo dvěma činiteli : pohybuj se rychleji a udeř tvrději, než může tvůj protivník. Ti vojevůdci, kteří se řídili těmito zásadami, vyhrali bitvy. Tak vítězil Stonewall Jackson svou „jezdeckou pěchotou“, Forrest svým jezdectvem a Napoleon svými novými metodami usilovných pěších pochodů. Ti všichni dovedli využít největších rychlostí a proto vyhrali bitvy.

Obrněná divise je dnes vybavena největší rychlostí a palebnou silou. Jest organisována v prvé řadě tak, aby splnila poslání, které vyžaduje oněch vlastností. Jinými slovy, aby splnila poslání, které přesahuje síly ostatních pozemních jednotek. Je jí dáno poslání rozhodující — poslání, které, je-li zásad odvahy a rychlosti řádně využito, platí velké dividendy.

Její hlavní úlohou je ofensivní poslání v nepřátelském týlu, kde může být dosaženo rozhodujícího výsledku. Jinými slovy, ona útočí v nepřátelském týlu, přerušuje jeho spojovací a dopravní osy a ničí jeho týlová postavení. Může jí být — a často i jest — použito v jiném poslání a v jiných prostorech ; ale v každém jiném užití plýtváme jejími vlastnostmi, o kterých jsme mluvili a které jediné dávají obrněné divisi výhodu nad všemi ostatními druhy vyšších jednotek.

Jak taková obrněná divise útočí ? Náš polní řád praví : „Taktické operace obrněné divise jsou charakterisovány odvážným manévrem, provedeným v největší rychlosti, a vytvořením palebné překrady v rozhodujícím prostoru. Operace žádají dobře promyšleného podrobného plánu a tvrdého útočného provedení. Útok vyrazí v rozhodujícím směru masově s takovou rychlostí a divokostí, že nepřítel nemá času ani příležitosti k organisování a soustředění se k protiopatření. V té době útočící tanky plní své poslání.“

Náš polní řád poukazuje na čtyři podstatné podmínky, které jsou nezbytné k úspěšnému útoku.

- a) Překvapení.
- b) Výhodný terén.
- c) Nepřítomnost nebo umlčení protitankových obranných prostředků.
- d) Letecká převaha.

Polní rukověť (Field Manual 17) žádá leteckou převahu a překvapení jako žádoucí podmínky, naproti tomu žádá „výdatný letecký a pozemní průzkum“ a „do-

statečné zálohy zásob“ jako podstatné podmínky úspěšného útoku.

Máme-li s dostatek sil, je možné vyhrát bitvu i bez překvapení, ale bohové vědí, že překvapení je nejvyšší žádoucí. Bez překvapení nikdy nedosáhneme třetí podmínky „nepřítomnost protitankových obranných prostředků“. Překvapení není proto jen „žádoucí“, nýbrž je naprosto nutné.

„Povaha terénu“ v předpolí, zároveň i terén obsazený nepřítelem určitě ovlivní, ne-li ovládne směr útoku, na kterém obrněná divise může útočit. Aby útok obrněné divise byl úspěšný, musí být terén sjízdný pro tanky, aby mohly útočit s nejmenší, ale ještě možnou útočnou rychlostí. Jestliže terén nevyhovuje a tanky následkem toho jsou nuceny jet tak pomalu, že nepřítel má s dostatek času obrátit všechny své zbraně proti nim, pak naděje na úspěch bude velmi malá a bylo by snad lépe pro útok užít pěší divise.

Nežádoucnějším druhem terénu pro tanky jest otevřená nebo mírně zvlněná krajina s dobrým a pevným povrchem a málo potoků. Planiny velmi často splňují tyto požadavky. To jest ideál, který se velmi těžko najde. Tanků může být a také bývá použito v terénu, který neodpovídá ideálnímu požadavkům.

Pak máme terén, v němž tanky vůbec nemohou manévrovat. Na příklad : bažiny, pohoří, hluboké lesy, velká města nebo terén s velmi měkkým povrchem. O útok obrněnou divisi v takovém terénu se vůbec nepokoušíme.

Někdy ovšem se mohou tanky „protáhnout“ těžkým terénem, o kterém se často předpokládá, že je nepřekročitelný a kerý proto nebývá hájen protitankovými zbraněmi. V takovém případě může někdy obrněná divise dosáhnouti velkého překvapení, které vyváží ztrátu času, potřebnou k „protáhnutí“.

Terén není jedinou překážkou tankům. Od počátku války do dneška bylo nalezeno mnoho jiných prostředků, které brání tankům v postupu.

Podle pořadí účinnosti to jsou : minová pole, protitankové zbraně všech ráží, protitankové zákopy a tankové nástrahy. Tam, kde záleží na času, je možné, aby tanky při útoku překročily minová pole, ale ztráty budou tak veliké, že my bychom hráli hru tak, jak si sám nepřítel přeje. Útok tanků

proti protitankovým zbraním by byl ještě tragičtější než útok přes minová pole. Protitanková děla ze svých skrytých palebných postavení mají určité všechny výhody proti otevřeně se pohybujícím tankům a poměr ztrát tanků proti dělům by byl vždy k prospěchu nepřítele a to i v tom případě, že by tanky prorazily.

Útok obrněné divise může být úspěšný i bez letecké převahy, jak to často ukázali Němci v Africe. Ale nikdo nemůže popřít, že letecká převaha dává obrněné divisi velkou výhodu v překvapení, v zajištění a v možnosti rychlého přesunu i ve dne. Proto letecká převaha, není-li bezpodmínečně nutná, je určitě vysoce žádoucí.

Nyní vyzkoušíme druhé dvě podmínky, na které poukazuje Polní rukověť (Field Manual 17). Prvá z nich zní: „Výdatný letecký a pozemní průzkum“. Obrněná divise, útočící proti Němcům, měla malou naději na úspěch až do doby, dokud obojí průzkum, jak letecký, tak i pozemní, nezajistil veliteli obrněné divise životně důležité a včasné zprávy o nepříteli, které velitel potřebuje k plánování útoku. Tomu nás Němci tvrdě učili v Africe.

Druhou podmínkou rukověti je: „Dostatečné zálohy zásob“. Nejdůležitější slovo v této větě je „zálohy“. Útok mohl být úspěšný. Ale co pomůže obrněné divisi, když je nucena dosažený cíl opustit, nemajíc více střeliva? Nebo: co pomůže obrněné divisi dosažení cíle, nemůže-li dále postupit, nemajíc dostatek APH? A nepohyblivý tank je nejzranitelnějším cílem. Proto jsou dostatečné zálohy zásob bezpodmínečnou nutností a vedou k úspěšnému útoku.

Velitel obrněné divise má různé druhy zbraní, s nimiž je nucen operovati.

MPO-mu dodává včasné zprávy o nepříteli, aby se vyhnul překvapení.

Tanky — jsou hlavní údernou silou.

Dělostřelectvo — tvoří jeho základní palebnou sílu; přibije nepřítele k zemi a jeho změknutím ho připraví k zničení.

Pěchota — udělá vše za ostatní; zakročuje, když je protitanková obrana příliš silná a naše tanky by utrpěly nenahraditelné ztráty; chrání tanky při přeskupování, při táboření a ubytování; chrání dělostřelecká palebná postavení.

Ženíjní vojsko — připravuje cesty, které by umožnily tankům dosažení nařízených cílů.

Na konec, služby — které udržují celou divisi schopnou boje.

Velitel obrněné divise mimo své organické

jednotky může počítat s „posilovými prostředky“, které mu budou obvykle přiděleny.

Protitankové dělostřelectvo (tank destroyers) — odrážející nepřátelské tankové útoky.

DPL — chrání divisi proti leteckým útokům.

Je-li obrněná divise zasazena ve svazku obrněného sboru nebo celé armády, hlavně proto, aby vedla hlavní nápor, tu může velitel očekávat pomoc od sborového a armádního dělostřelectva a při nejmenším doufat v nepřímou pomoc letectva. Někdy může být použito i výsadkových vojsk, aby se zmocnily důležitých bodů nebo prostorů na hlavním směru postupu a tím pomohly obrněné divisi dosáhnout vlastních cílů.

Jak používá velitel obrněné divise těchto různých jednotek, aby splnil své vlastní poslání? Uskupením svých jednotek „v bojovou sestavu“ podle úkolů (task forces); všechny ve vhodném poměru zbraní, aby tak každá z nich splnila svou část na společném divisním poslání. Zde se naskytá skoro nekonečné množství různých způsobů, jak onu „bojovou sestavu“ sestavit. Ale je téměř neproměnlivé, že uskupení obrněné divise v bojovou sestavu potvrdí všeobecně jedno ze tří sestav popsaných dále.

1) Obrněná divise je rozdělena na tři stejné „bojové skupiny“ (A.B.R.), každá sestávající z jednoho praporu tanků, z jednoho motorisovaného praporu pěchoty, jednoho dělostřeleckého oddílu a z jedné roty ženistů. MPO bude rozděleno na dvě části a přiděleno velitelům čelných bojových skupin (A.B.).

2) Celou divisi rozdělit na dvě bojové skupiny. Jedna bojová skupina by obsahovala tři tankové prapory, jeden motorisovaný prapor pěchoty, jeden dělostřelecký oddíl a rotu ženistů. Druhá bojová skupina by obsahovala dva motorisované prapory pěchoty, dva dělostřelecké oddíly, zbytek ženíjního praporu a dělostřeleckou baterii, určenou k ochraně divisního velitelství. Celé MPO bude podřízeno veliteli divise.

3) Divise bude rozdělena stejně jako ad 2) s výjimkou jednoho tankového praporu a zbytku ženíjního praporu, které budou v divisní záloze pod velením velitele divisní zálohy.

Oba velitelé bojových skupin se svými úplnými štáby a velitel divisní zálohy se svým štábem umožňují veliteli divise řízení a kontrolu celé divise, sestavené do bojových skupin. Ve skutečnosti jsou tyto velitelé

7-6-5/44
k tomu účelu určení. Velitel divise má dostatečně množství spojovacích prostředků, aby své rozkazy a požadavky mohl zaslat podřízeným velitelům použitím radiofonie, styčných důstojníků a motorisovaných spojek pro případ postupu a telefonem, když je situace ustálena.

Kdy má být obrněná divise zasazena? Jedině za vhodných podmínek, zaručujících úspěch, a kdy divise může nepřítele zničit. Jinými slovy, obrněná divise měla by být držena v záloze tak dlouho, dokud nenadešel okamžik k smrtící ráně u nepřítele. Pověřit obrněnou divisi jiným než rozhodujícím posláním a za nevýhodných podmínek, by znamenalo nejen rozptýlení její síly, ale hlavně to, že velitel v okamžiku rozhodujícího úderu nebude mít po ruce nic, čím by mohl nepřítele zničit. Často přivede nepřítele více z rovnováhy toliko i jen úhroza (hrozba) obrněnou divisi, která je držena v záloze, aniž byla přímo zasazena.

Která část nepřátelské sestavy má být svěřena obrněné divisi, má-li splnit své poslání zničit nepřítele? Nepřátelské dělostřelectvo, jeho zálohy, vyšší velitelství, jeho zásobovací střediska a výdejny. Podařili se nám zničit některé nebo všechny tyto části nepřítele, pak můžeme mluvit o jeho úplné porážce.

Podívejme se nyní, jaká je mechanika útoku a jaké jsou jeho fáze?

Uspořádáme-li je podle důležitosti, jsou to:

- 1) Plánování.
- 2) Průzkum.
- 3) Rozkazy.
- 4) Pohyb do „prostoru shromáždění“ (move to assembly area).
- 5) Zajištění.
- 6) Uskupení v útočnou sestavu (forming for the attack).
- 7) Pohyb do „prostoru útočného postavení“ (move to attack position).
- 8) Útok.
- 9) Přeskupení (reorganisation).
- 10) Postup k dalšímu cíli, nebo využití úspěchu.

Každá fáze nastávající operace musí být podrobně promyšlena a propracována. Součinnost a spolupráce s ostatními účastníky zbranění musí být vypracována do nejmenších podrobností. Plán přednosty 4. oddělení (G-4), starajícího se o zásobování, přísuny a odsuny, musí být úplný a znovu prohlédnut, aby dával jistotu, že je přiměřený a úkolu divise vyhovující. Nic nesmí být ponecháno náhodě, co se může předvídat a provést.

Průzkum nepřátelského postavení, našeho konečného cíle, i prostoru, jímž útok bude veden, musí být proveden podrobně, pokud to jen čas a situace dovolí. Za plánování útoku bude přednost 2. oddělení (G-2) pravděpodobně závislý na zprávách, které dostane od vyššího velitelství, letectva a od vlastních čelních jednotek, jež pro něho průzkum provádějí. Ale pamatujme na to, že průzkum, prováděný za plánování útoku, je jenom počátek, neboť průzkum všemi divisními prvky se musí provádět neustále za všech fází útoku; to je od počátku až do okamžiku, kdy divise úkol splnila a byla stažena do zálohy k odpočinku. Velitel divise má také dostatečné prostředky k provádění průzkumu ve svém MPO, v praporech průzkumných četách, v lehkých tancích, v pěchotě, a je-li třeba, provede průzkum i středními tanky. Všech těchto průzkumných prvků se musí používat stále a velmi obezřetně, neboť by jinak k ničemu nevedly ony první zprávy o nepříteli, na nichž byla celá akce založena.

Před počátkem každé operace vydá velitelství divise písemný operační rozkaz, část I., a operační rozkaz, část II. K jejich napsání bývá dostatek času; je to nejlepší prostředek, dávající veliteli divise jistotu, že jeho rozkazy jsou známy všem. Dříve, než jsou vydány operační rozkazy, velitel nařídí shromáždění podřízených velitelů a vydá přípravné rozkazy. Jakmile je však divise jednou zasazena, vydávají se obyčejně jen krátké rozkazy, jelikož na dlouhé operační rozkazy není času.

Dalším prvkem je pohyb do prostoru shromáždění. Tento prostor má poskytovat jednotkám ochranu i skryt, má mít dobré cesty příchodu i odchodu, měl by být pokud možno co nejbližší k východišti k útoku a stále ještě mimo účinný dostřel hrubého dělostřelectva. Zde motory všech vozidel zstanou v chodu, APH doplněny, zbraně nabitý a střelivo prohlédnuto a doplněno; zde budou také vydány poslední rozkazy a provedeny poslední změny v uskupení útočné sestavy, nebylo-li tak učiněno dříve.

Jak v novém prostoru shromáždění, tak za přesunu do něho, a také za všech postupných fází útoku si všechny části obrněné divise musí být přesně vědomy toho, že v tomto prostoru je třeba použít všech prostředků k jeho zajištění. Nikdy, podotýkám, a za žádných okolností, nesmí obrněná divise na bojišti zanedbat zajištění vlastní bezpečnosti. Čím blíže k ne-

příteli, tím přísnější musí být zajištění. Obě zajištění — jak daleké, tak i blízké — musí být vysláno v každém čase. Každá obrněná divise, jež by opomenula vlastní zajištění, může očekávat, že bude překvapena a možná zničena. Její bezpečnost je zajištěna dalekým i blízkým průzkumem. Předními strážemi a vyslanými hlídkami, je-li ubytována. Předvojem, bočními voji a zadním vojem, je-li na postupu. Divise tohoto zajištění použije v bitvě, před bitvou i po ní. Bezpečnostní opatření — kromě dalekého průzkumu — jsou decentralizována a odpovědnost nesou jednotliví velitelé bojových skupin; přesto vše velitel obrněné divise usměrní a nařídí veškerá bezpečnostní opatření.

Kde je to možné, divise zaujme útočnou sestavu vždy v prostoru shromáždění. Bude to však vždy záviset na situaci a na úkolu. Do „prostoru útočného postavení“ obrněná divise se bude pohybovat buď v útočné sestavě nebo v přibližovací pochodové sestavě. Kdyby však nebylo možné zaujmout útočnou sestavu v prostoru shromáždění anebo za pohybu z prostoru shromáždění do prostoru útočného postavení, pak je bezpodmínečně nutno útočnou sestavu zaujmout v prostoru útočného postavení. Prostor útočného postavení měl by být nedaleko za východištěm. Jestliže je to možné, měl by poskytovat jednotkám ochranu a skrytí. Umístění prostoru útočného postavení mělo by býtí takové, aby postup z něho k východišti útoku byl možný jen v útočné sestavě. V prostoru útočného postavení velitelé čet provedou osobní průzkum a zároveň vydají své poslední krátké rozkazy. Zastávka v prostoru útočného postavení musí být co nejkratší, poněvadž celá sestava se nachází v účinném dostřelu nepřátelského dělostřelectva, jež o útočném postavení bude vědět. Čím větší by byla zastávka v útočném postavení, tím více času by se poskytlo nepříteli, aby veškeré zbraně obrátil proti nám a tím menší by byla naše naděje na úspěch.

Jelikož chceme podle rozkazu dosáhnout a zničit ty životní části nepřitele, o nichž jsme se zmínili vpředu, nadřízený velitel pravděpodobně určí divisi konečný cíl v terénu, který bývá 15 až 50 km vzdálen od východiště k útoku. A jelikož i 15ti kilometrový konečný cíl je příliš vzdálený od východiště, tu velitel divise nařídí řadu mezicílů (postupných cílů). Volba vzdálenosti mezicílů je závislá na účinném dostřelu podporujícího dělostřelectva. Provádí se tak, aby dělostřelectvo z jednoho palebného postavení za výcho-

dištěm mohlo podporovat a zároveň chránit přeskupení tanků na nejbližším mezicíli. Poněvadž vzdálenost mezicílů není příliš velká, může i pěchota rychle postupovat a poskytnout ochranu přeskupujícím se tankům.

Útok na první postupný cíl vyrazí z prostoru útočného postavení. Není-li divise velmi dobře podporována dělostřelectvem jiných jednotek, pak její palebné základny zůstávají v prostoru útočného postavení a z něho chrání a podporují postup úderného sledu (striking echelon) útočné sestavy při postupu na první cíl. Jestliže však je divise podporována palbou jiných jednotek dostatečně, pak její palebné základny těsně sledují úderný sled do té doby, dokud nejsou donuceny k zastavení a k palbě.

Útočíme-li na silně vybudované obranné postavení, předem nám známé a dobře určené, pak jdou před vedoucími vlnami středních tanků krycí jednotky lehkých tanků a pěchoty nebo jen pěchoty. Úkolem krycích jednotek nebo tak zvaných jednotek blízkého průzkumu je zjištění a vyzkoušení nepřátelských odporů v úseku divise dříve, než to bude svěřeno středním tankům. Toto jest ovšem jen dodatek k průzkumu, který provedla divise proti nepříteli s použitím všech průzkumných prostředků. Použitím lehkých tanků obdržíme podrobné zprávy, na nichž může být založen plán útoku, a tak se vyhneme velkým ztrátám hlavních úderných jednotek.

Vedoucí útočná skupina se po dosažení prvního cíle zastaví a přeskupí k postupu na druhý cíl, nebo, vyhovují-li tomu podmínky, zahájí využití úspěchu. Jestliže je útočná skupina složena hlavně z tanků, pak pěchota je doprovázející bude vyslána vpřed, aby poskytla ochranu přeskupujícím se tankům. Kdyby však — za tohoto přeskupení — se vyskytla bezprostřední úhroza se strany nepřitele, pak palebné základny zůstanou v zadních prostorech na svých místech, dokud přeskupení není skončeno; potom mohou začít s přemístěním po sledech. V každém případě druhá útočná skupina příle těsně k první útočné skupině na prvním cíli a to dříve, než tato vyrazí k útoku na druhý cíl.

Jakmile druhá útočná skupina přilnula k první útočné skupině, vyrazí tato k útoku na druhý cíl. V případě, že na prvním cíli nebylo nepřátelského odporu, mohou palebné základny zahájit přemístění ihned, jakmile první útočná skupina dosáhla prvního cíle. Takovýmto způsobem (pomocí postupných cílů — series of bounds) útočí divise na

konečný cíl, chránit veškeré pohyby palbou ze svých palebných základen. Tímto opatřením udržuje velitel divise své jednotky stále uskupeny a stále pod kontrolou.

Nyní si můžeme promluvit o různých druzích útoku, za jakých může být obrněná divise zasazena; o možných sestavách, o bojových tvarech a metodách, kterých může být použito u jednotlivých druhů útoku.

Jsou jen tři druhy útoku, které může obrněná divise provést:

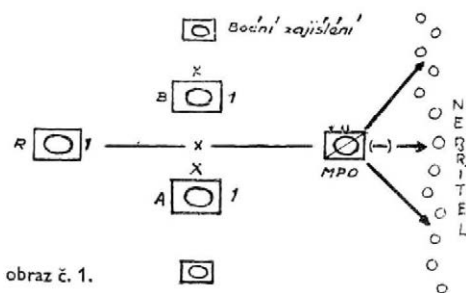
- a) čelný útok,
- b) obchvat,
- c) kombinace čelního útoku s obchvatem.

Kde je to jen trochu možné, obrněná divise použije kombinovaného útoku s obchvatem.

Použitá metoda a sestava bude závislá na povaze a síle nepřátelského odporu a na situaci. Obrněná divise hledá vždy nej slabší místo nepřátelského odporu pro čelný útok nebo odkrytý bok (křídlo) pro obchvat. V tomto případě „taktika slabých míst“ (soft spot tactics) vyžaduje: útočit na nepřátelské nej slabší místo a vyhybat se prostorům silně opevněným a vybaveným protitankovými zbraněmi. K vyhledání slabých míst nepřítele použijeme dobře vycvičených a čilých průzkumných jednotek. Druhý druh útoku, používaný obrněnou divísi, je metoda „palby a pohybu“. Každá jednotka divise útočí pod ochranou palby jiné jednotky vlastní divise nebo jiné útoku podporující jednotky. Tato zásada se uplatňuje až do čet, kde pohyb jednoho družstva je chráněn palbou druhého družstva.

Obraz č. 1. znázorňuje útok divise skrze velmi slabé místo; nepřítel kladě slabý odpor. Situace při vyrážení kolísá. Divise vyšla daleko ku předu MPO; za ním postupuje divise na široké frontě, s bojovými skupinami vedle sebe (AB.) a s bojovou skupinou (R) za středem. V této situaci bude užito sestavy č. 1., t. j. tří stejných bojových skupin.

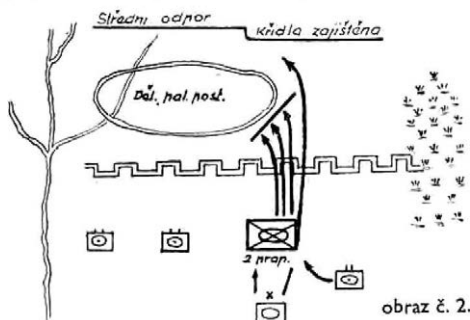
Každá bojová skupina může si sama

obraz č. 1.

vytvořit své vlastní palebné základny a je s to útočit tanky nebo pěchotou. Je proto složena z tanků, pěchoty a dělostřelectva. Jak z obrazu č. 1. je vidno, je odpor nepřítele slabý a proto velitel čelních bojových skupin (A.B.) povedou své jednotky do čelního útoku se snahou o průlom. Není třeba ztrácet čas s obchvatem.

Obraz č. 2. znázorňuje útok proti středně vybudovanému nepřátelskému obrannému postavení s poměrně silnou protitankovou obranou se zajištěnými křídly. V tomto případě bude proveden čelný útok.

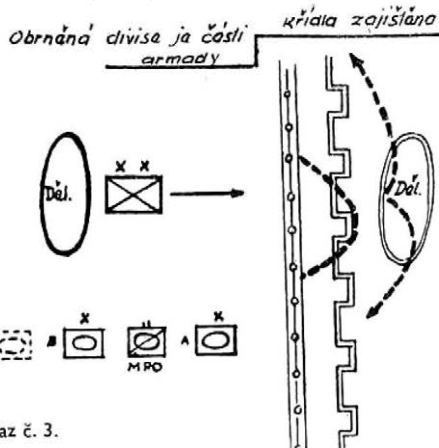

obraz č. 2.

Bude zaujata sestava č. 2., t. j. dvě bojové skupiny bez rozdělení MPO. Pěchota se svými palebnými základnami a za podpory veškerého dělostřelectva provede útok na slabý prostor nepřátelské obrany, prorazí a postupuje, následována dělostřelectvem. Bojová skupina B se svými palebnými základnami následuje rovněž a v útoku se pokračuje. MPO se pohybuje těsně za bojovou skupinou A, aby mohlo být vrženo v před při prvé příležitosti.

Obraz č. 3. znázorňuje nám situaci silně vybudovaného nepřátelského obranného postavení, bez otevřených křídel, se silnou protitankovou obranou — bez slabých nepřátelských prostorů. Jeden slabý prostor musí být vytvořen — průlomem, provedeným jinými jednotkami, dříve, než použijeme vlastních tankových jednotek.

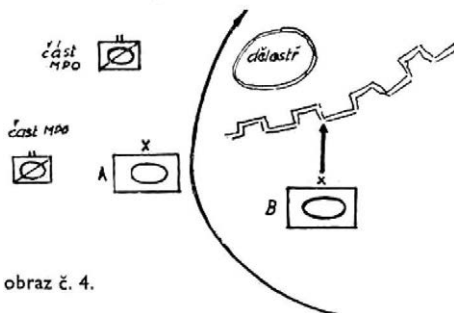
Celý průlom nepřátelského postavení provede pěší divise. Jakmile je proveden, tu celá obrněná divise projde průlomem a nemajíc nepřátelského odporu, je vržena proti životním nepřátelským cílům v jeho týlu, aby splnila své poslání. Tento druh operace vyžaduje velmi opatrného plánování a úzkou spolupráci s pěší divísi. V této situaci bude užito bojové sestavy č. 2. nebo č. 3., t. j. s bojovými skupinami (ARB) za sebou a v pochodové sestavě. Bude-li naším posláním využití úspěchu, pak bude užito

obraz č. 3.

bojové sestavy č. 1. Jestliže náš konečný cíl je příliš vzdálený, pak velitel určí postupné cíle; a jakmile jsme překročili prostor nepřátelského dělostřelectva, MPO musí být vrženo daleko vpřed.

Obraz č. 4. znázorňuje situaci, kde obrnná divize útočí sama na silně vybudované nepřátelské obranné postavení, ale s jedním křídlem otevřeným. V této situaci obrnná divize použije kombinovaného útoku, t.j. čelného útoku s obchvatem. Jedna bojová skupina útočí čelně, aby připoutala nepřítele, zatím co druhá bojová skupina provádí obchvat do nepřátelského křídla.

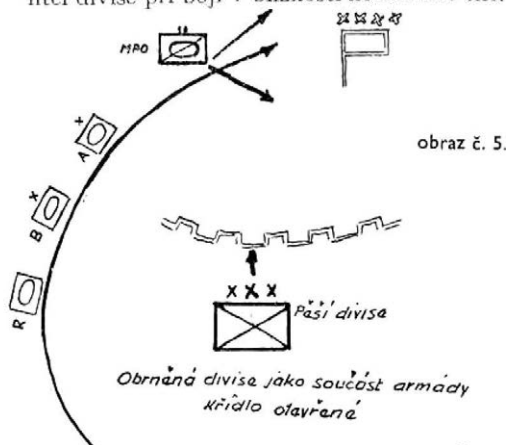

obraz č. 4.

V této situaci bude užito sestavy č. 2 nebo 3. Závisí na veliteli divise, zda si chce ponechat pohyblivou divízní zálohu či ne. MPO bude chránit bok divise.

Obraz č. 5. znázorňuje situaci, kde obrnná divize je částí armádní skupiny, kde nepřítel má silně vybudované obranné postavení s protitankovou obranou, ale opět s otevřeným křídlem. Zde bude proveden čelný útok pěší divísi a celá obrnná divize je poslána k obchvatu do nepřátelského boku. Sestava bude závislá na očekávaném

druhu a síle nepřátelského odporu, se kterým se může setkat při svém postupu ku konečnému cíli. Obrnná divize se bude pohybovat v takové sestavě, v jaké si ji bude přát velitel divise při boji v blízkosti konečného cíle.

obraz č. 5.

Obrnná divize útočí na otevřené křídlo

Je nejvíce pravděpodobné, že divize provede na konečný cíl kombinovaný útok, takže může být zaujata sestava č. 3. To jest: bojová skupina v pochodové sestavě. MPO bude vysláno daleko vpřed, aby vešlo v dotyk s nepřítelem.

Shrneme-li vše, co jsme řekli tu, zjistíme, že hlavní zásady úspěšného útoku obrnné divise jsou tyto:

- Použít celé obrnné divise v útoku tak, abychom dosáhli rozhodujícího vítězství. Útočit malými částmi láká k malým porážkám.
- Učinit vše, abyste získali překvapení. Nepodaří-li se to, buďte přesvědčeni, že se setkáte s největší protitankovou obranou.
- Použijte leteckého a pozemního průzkumu do krajnosti, abyste získaly závčas zprávy o nepříteli, které budou základem plánu.
- Plán nechtějte být podrobný a úplný, ale jednoduchý.
- Rozkazy vydávejte krátké a jasné.
- Vyhledejte vhodný terén, na kterém chcete útočit.
- Mějte jistotu, že „zálohy“ zásob jsou dostatečné až do konce útoku.
- Zasazujte tanky hromadně (in mass).
- Na konec: Soustřeďte tanky na cílech životně důležitých pro divísi a vyrazte k útoku na tyto cíle skrze slabý prostor nepřátelského obranného postavení.